

Doornroosje en de drie kwade prinsessen

Geschreven door Bali8183

Er was eens...

in een sprookjesland hier heel ver vandaan een meisje en ze heette Doornroosje. Ze woonde met haar ouders in een klein dorpje aan de voet van een berg. Haar vader werkte als groenteman en haar moeder was huisvrouw.

Roosje (zoals ze door haar ouders werd genoemd) was een gelukkig meisje, maar toch was ze niet altijd blij. Ze werd namelijk al jaren gepest door de drie zwarte prinsessen, dochters van de kikkerkoning. De reden was omdat Roosje heel arm was en geen mooie kleren kon kopen, maar daarentegen waren de drie prinsessen (die zo zwart als de nacht waren) heel rijk en woonden in een prachtig kasteel bovenop de berg. Ze droegen ook de mooiste kleren.

Op een ochtend was Roosje onderweg naar de markt. Ze moest namelijk inkopen doen voor de surpriseparty van Repelsteeltje. Die was de volgende dag jarig.

Hij was een hele goede vriend van Roosje. Er was in eerste instantie nog geen feestlocatie, maar daar wist slimme Hans wel wat op. Hij wilde zijn Knibbel-Knabbel-Knuisje-Huisje wel uitlenen. Zijn zusje Grietje was ook wel in voor een feestje, dus dat was geregeld.

Toen ze haar fiets wilde pakken om weer naar huis te gaan, ontdekte ze dat haar beide banden waren lek geprikt. De spijkers zaten er zelfs nog in. Dikke tranen biggelden over haar wangen. Naast haar fiets lag een briefje: 'Goede reis, ha-ha. Met de hatelijke groeten, je weet wel wie...'. Weer die vervelende prinsessen! Houden ze dan nooit op! Daar kwamen toevallig haar redders in nood: de Bremer straatmuzikanten. Ze zagen de arme Roos snikkend bij haar fiets zitten. 'Wat is er gebeurd?' vroeg meneer Korbes, de trompettist van de band. Roos vertelt het hele verhaal en laat het briefje zien. 'Wat een gemene streek!' zei Karel de gitarist. 'Kom mee, dan zullen wij ze even terugpakken!' 'Hoe dan?' vroeg Roosje. 'Dat zul je zo wel zien, maar eerst brengen we je fiets en de

gekochte spullen naar huis'. Zo gezegd, zo gedaan. Maar nog steeds begreep Roos niet wat de muzikanten van plan waren.

Ze reden naar de grot waar de wolf en de zeven geitjes woonden. Hele rare combinatie misschien, maar de geitjes waren wees geworden, nadat hun ouders verdronken waren. De wolf ontdekte de kleintjes in de buurt van de grot en hij had zo'n medelijden met ze, dat hij besloot de geitjes te verzorgen.

Wat was het plan: Koning Lijsterbaard, de koning van de andere berg in het sprookjesland, had al jaren een appeltje te schillen met de vader van de drie prinsessen. De ruzie was ontstaan tijdens de Wordt-Koning-opleiding. Daar brak Koning Kikker expres de kroon van Lijsterbaard. Die kroon was heel duur en denk maar niet dat de kikker ooit zijn excuses zou aanbieden! De hele familie Kikker moest voor eens en altijd een lesje geleerd worden. De wolf en de geitjes waren werknemers van Lijsterbaard, waardoor Roos en de muzikanten zonder omwegen bij deze koning konden komen.

Zo werd er met de koning een plannetje gesmeed. Er werd een hele grote bos bloemen bij de drie prinsessen en hun vader bezorgd. Rozen in allerlei kleuren en één zonnebloem en juist die zonnebloem was de belangrijkste van het hele boeket. Daar zat namelijk een goedje in wat was gebrouwen door de hofnar van Lijsterbaard. Zodra het goedje ingeademd werd veranderde Koning Kikker in een kwal en kon hij alleen nog maar in de zee leven. De drie prinsessen veranderden in drie witte prinsessen en ze konden door hun blanke huid geen zonlicht meer verdragen, waardoor ze voor altijd binnen in hun kasteel moesten blijven. Wat was Roosje gelukkig! Nooit zou ze meer gepest kunnen worden!

Zo werd het een feest om nooit te vergeten. Het feestbarken vermaakte zich kostelijk en er waren heerlijke hapjes en drankjes. Raponsje, de vriendin van de jarige job, had uren daarvoor in de keuken gestaan. Helaas had Roos haar beste vriendin Assepoester iets tebeel van de appelwijn gedronken en ging daardoor gekke dingen doen.

Zo begon ze spontaan van het huisje te snoepen en lag ze daarna met haar gezicht in een bord met hapjes te slapen. De zingende, springende leeuwerik was echt een feestbeest en zong tot diep in de nacht de feestelijkste liedjes. En zoals bij elk sprookje, leefden iedereen (behalve de Kwallenkoning en de drie witte prinsessen) nog heel lang en gelukkig...

Einde